

Македонистки фалшификации на български исторически документи в Торонто

Не е тайна за никой сериозен изследовател по балканска история, че македонската историография изобилства от пропаганда, изблици на див национализъм и богато въображение, но не и история. Всъщност, доста често македонските историци пишат трудове, които граничат с научната фантастика. Два примера са достатъчни. Ташко Д. Белчев смело твърди в своята книга "Македония: 4 000 години история, цивилизация и писменост" (Скопие: Щърк, 1996, стр. 5), че Омировите "Илиада" и "Одисея", както и цялата гръцка митология са всъщност изцяло македонска литература, митология и култура. А, Людмил Спасов написва дисертация през 1989 г. и монограф през 2005 г. за Македонско-руския речник на Константин Петкович, издаден през 1848 г. в Санкт Петербург. (Людмил Спасов. "Избрани заглавия от историята на македонския литературен език," Скопие: Култура, 2005). Той, разбира се, прави това с одобрението на ентузиазирания псевдолингвист Блаже Конески, който потвърждава изключителното значение на Константин Петкович за развитието на македонския литературен език. И двамата "учени" пропускат естествено една "незначителна" подробност- заглавната страница на гореспоменатия речник, която гласи: "Словарь Болгаро-Русскій, сотовляемый болгаринომъ Константиномъ, С. Петербургъ, 12 Октября 1848." Това е класически пример за умишлено фалшифициране на оригинален исторически източник.

Когато идват първите по-големи групи от югославски имигранти в Торонто от Вардарска Македония, през 60-е и 70-е години на XX век, те с ужас откриват, че всички имигранти от началото на века до тогава, дошли от всички краища на Македония, не само имат българско национално самосъзнание, но и са създали църкви, културни, спортни и регионални организации и вестници, в които изразяват своята българска идентичност и о, ужас пишат на български език, а понякога и на английски, но не и на новия коктейл от български думи и сръбски термини, наречен "македонски език." За тези нови имигранти, възпитани в омраза

към всичко българско, всички тези български организации и техните документи, написани на български се превръщат в сериозна пречка на тезата за “старата македонска имиграция със силна македонска национална идентичност, която си служела с македонски език още от началото на века в Торонто.” Тази теза е смехотворна за всички български имигранти, но скопските фалшификатори не мислят и да убеждават българите в Канада, че когато пише някъде "български" трябва да се чете "македонски." Вместо това, те насочват своите усилия към привличане на канадската общественост и научни среди на тяхна среда. За да ги убедят в своята правота, те решават да използват старата изпитана система за фалшифициране на исторически документи. Перфектно място за развихряне на скопските блянове и фантазии за оказва Мултикултурното историческо дружество на Онтарио (Multicultural History Society of Ontario (MHSO), което представлява образователна организация с идеална цел, основана през 1976 г. от проф. Робърт Харни под егидата на Университета на Торонто. Една от главните цели на дружеството е да събира исторически и културни материали, свързани с етническите групи, живеещи в канадската провинция Онтарио, за да ги съхранява в своя музей и архиви. Именно в тези архиви успяват да се вмъкнат скопските възпитаници и извършват редица шокиращи фалшификации на български и гръцки документи без да бъдат разкрити до настоящия момент. При събиране на материали за моята дисертация аз се натъкнах на тези нагли манипулации.

Стотици български документи и няколко гръцки материали са умишлено поставени в македонската колекция на дружеството. А, десетки други документи, написани на литературен български език са умишлено преведени погрешно и са представени като материали на македонски език. Но, нека да видим няколко конкретни случая.

Джон Грудев, роден в Ямболското село Граматиково, открито изразява българска национална идентичност и смята македонската нация за комунистическа измислица по време на интервю на английски с Ирен Маркоф през 1977. Това интервю е тактично

сложено в българската колекция на архивите. Но, неговите бележници, кореспонденция (1913-1964), биографична информация и т.н. са поставени в македонската колекция. Седем книги и памфлети, издадени в София в началото на XX век са поставени в македонската колекция с описание: "A selection of Bulgarian-language books. Granite City, Illinois, 1894-1920, from Narodn Glas Bulgarian bookstore." Нещо повече, дори първият българо-английски джобен речник на Димитър Малинчев, издаден в Торонто, 1913 г. (First Bulgarian-English Pocket Dictionary by D.G. Malincheff (Toronto,1913), както и българо-английския разговорник на Христо Неделков (Hristo Nedelkov's Bulgarian and Bulgarian-English Phrasebook (Granite City, IL, 1911) също са намерили своето място в македонската колекция на мултикултурното историческо дружество на Онтарио. Дори документи написани от български патриоти, членове на МПО (Македонска Политическа Организация) в САЩ и Канада, обвиняващи Тито и скопските му слуги в културен геноцид на всичко българско в Македония са поставени също в македонската колекция. Може би "архивистите" са пропуснали да ги прочетат.

Но, фалшификациите са доста по-интересни от обикновени размествания на документи. Докладът на Панмакедонската Асоциация, известна още като Пан-Македоники (националистична гръцка организация в Северна Америка) от 32 Конвенция в Торонто през 1978, написан на гръцки и английски език, е не само в македонската колекция, но е представен в архивите като написан на **английски и македонски език**. Българо-Американският Писмовник на А. Йовчев, издаден в Чикаго през 1917 г. е в македонската колекция със заглавие Macedonian-Bulgarian Phrase Book and Letter Writer, написан на: **английски и македонски език**. Много е странно как уж македоно-български разговорник е написан на английски и македонски език. Най-голямата ирония е, че под фалшифицирания превод на микрофилма на речника на Йовчев пише на английски: "Този микрофилм представя точно оригиналния документ, от който е репродуциран. Микрофилмът е

подготвен от Лилиан Петроф от Торонто." Като директор на дружеството и архивист на македонската колекция, Лилиан Петроф, историчка от български произход, но с македонска идентичност явно не си е губила времето. Конституциите на Баничкото взаимноспомогателно дружество, Взаимноспомогателна федерация "Д. Благоев" и дори алманаха от 1959 по случай годишнината от създаването на първата македоно-българска катедра "Св. Св. Кирил и Методий," са представени като документи написани на **английски и македонски език**, въпреки че гореспоменатите материали са написани на български и английски език.

Списъкът може да се продължи и с други документи, но дори и представените примери са достатъчни, за да илюстрират как последователите на Блаже Конески и Лазар Колишевски пишат история в Торонто. За да не се допуска подобна пропаганда и фалшификации, които подвеждат канадски и американски изследователи и нямат нищо общо с исторически достоверните заглавия и език на документите е необходимо всички документи да се архивират отново с точни преводи и да се преместят в българската и съответно гръцката архивна колекция. За да се поправят тези фалшификации е необходимо да се уведомят за тях Мултикултурното историческо дружество на Онтарио (www.mhso.ca) и при необходимост Университета на Торонто, както и българските общности и дипломатически представителства в Канада.

Христо Костов